



## ГАНЖА Петро Олександрович

Випускник факультету  
декоративно-прикладного мистецтва (1968 р.)

Художник. Член Національної спілки художників  
України. Секретар НСХУ (1992–2001)



▲ Морган Вільямс (США). Полотно, олія,  
100x70. 2005



▲ Таріль «У Києві на Подолі козаки  
гуляють». Фаянс, підполивний  
розпис, d 35. 1968

▲ Таріль «Україна». Фарфор, під-  
поливний розпис, d 35,5. 1968



▲ Юлія. Полотно, олія, 80x60. 2011

Життєва дорога Петра Ганжі починалася у родині тоді нікому невідомого гончара Олександра Ганжі, який всіляко застерігав своїх дітей від гончарської праці, посиляючись на її неймовірну тяжкість і невдячність. Адже у 30–50-х рр. XX ст. роках тривало переслідування гончарів, і на сільських ринках податкові інспектори били гончарський посуд, знищуючи прояви приватної праці, обзиваючи майстрів пережитками буржуазного суспільного устрою. Згодом, вже у 60-х рр., Петро Ганжа покаже скульптури батька мистецьким авторитетам Львова, і від того показу виникне інтерес до творчості Олександра Ганжі не лише у Львові, а й Києві, Харкові, Москві...

Замолоду Петро Ганжа проявив себе в мистецтві як малювальник. Він розписав церкву в рідному селі й саме живописними творами торував свою дорогу при вступі до художнього інституту у Львові, на перший курс якого був зарахований у 1962 р.

Своїми здібностями у мистецтві юнак одразу привернув увагу провідних професорів інституту — Романа Сельського, Дмитра Крвавича, Володимира Овсійчука. Кожен із цих відомих діячів залишив у душі художника помітний слід професійності, який допомагає йому досі.

Саме Роман Сельський і Дмитро Крвавич мали найбільший вплив на формування основ образотворчої грамоти студента Петра Ганжі, культури його мистецького світогляду і сприйняття.

Знання, отримані в інституті, лягли на благодатний і чистий ґрунт природної обдарованості й потужно вибухнули блискучою феєрією фаянсових і порцелянових тарілей дипломної роботи, яку випускник виконав на Будянському заводі в 1968 р. Диплом Петра Ганжі привернув увагу багатьох митців своєю несподіваною свіжістю, розкутістю, раптовою новизною і оригінальністю художнього стилю, густо замішаного на народній традиції образотворення.

Після інституту Петро Олександрович отримав призначення на Опішнянський керамічний завод головним художником. Син гончаря, обдарований художник, природжений педагог, він упродовж 1969–1973 рр. навчав майстрів заводу розуміти і творчо розкривати пластичні можливості глини, виходячи із закономірностей місцевої народної образності й традиційної декоративності.

У 1976 р. він очолив відділ художніх промислів у Музеї народної архітектури та побуту України, а в 1987 р.







▲ Ліза з Тюмені. Полотно, олія, 57x47. 2011



▲ Маланка. Полотно, олія, 48x65. 2010



▲ Гурам Петріашвілі. Полотно, олія, 62x62. 2009



▲ Павло Муравський. Полотно, олія, 78x47. 2003



▲ Таріль «Козак Мамай». Фаянс, підполивний розпис, d 23. 1968  
▲ Таріль «Козак Мамай і чужа молодиця». Фаянс, підполивний розпис, d 24,5. 1968



▲ Елеонора Валентайн (США). Полотно, олія, 77x65. 2011

П. Ганжу обрали головою комісії декоративно-прикладного і народного мистецтва Співки художників України. Талановитий і творчий організатор, він одразу перейнявся проблемою розвитку народних майстрів і професійних художників на засадах багатих традицій етнічної автентичної культури українців. Показовим у цьому аспекті став пленер у Седневі 1987 р. Саме цей захід започаткував орієнтування професійних художників і народних майстрів на основі автентичної національної культури.

Митець активно працював у галузі кераміки (керамічними панно оформив станції метро «Київська» та «Студентська» у Харкові), сьогодні створює живописні полотна. Але, за словами мистецтвознавця Володимира Титаренка, із робіт художника «найбільше враження справляють портрети: легкість і динаміка ліній віртуозно окреслюють образ портретованого, розкриваючи невлітими нюанси психології і характеру. Невимушеність і простота трактування вдало поєднуються із канонами образотворчої доцільності, створюючи відчуття повноти, правди, але залишаючи місце для домислу...».



▲ Портрет бандуристки Оксани Родак (США). Полотно, олія, 100x70. 2001



▲ Таріль «Покрова». Фарфор, підполивний розпис, d 21. 1968



▲ Таріль «Мати». Фаянс, підполивний розпис, d 30. 1968

